

Jutro na Kovku

✍ Rafael Terpin

Pozna jesen je.

Ogolele hoste lilasto prijateljujejo s plavinami hladnega neba. V domačnosti od nekdaj prepoznavnih pogledov so vse razdalje približane. Tudi zabrisane. Jesenske mehkobe se dotikajo krošenj in se vraščajo skozi nebesa. Iz njihovih hladnih barvitosti se v obrobje nedorečenosti pripenjata naklonjenost in skrajna predanost.

Jutro na Kovku (962 m) nad Colom.

Pol osmih zjutraj. Pred soncem.

V otrplih teminah spe hribovski silaki. Njihova plečata teža rine v še zeleno Deželo (Vipavska dolina), sivo pa plavo nebo se zdi prazno, naveličano, sitno, sragasto, štenasto,

navlečeno kot topla odeja čez shlajeno krajino.

A kaj!

Glej!

Nekje iznad ljubljanskih hribov se je skozi počen šiv sem čez vrh Gore vtilo za prgišče nenadne luči. Pordečili so – svetleč križ poleg mene, redke bilke pod njim, zgornji robovi skoraj praznih krošenj. Pod temnim nebom so naenkrat izstopile dolinske megle, ki jih prej ni bilo zaznati. Bile so tanke, skoraj prozorne. Nad njimi se je na temnem oblačnem laškem nebu v škrlatu postavil Čaven. V rdeče iskrivih prebliskih je zacvetel ves Rob mimo Podrte gore, Sinjega vrha tja do Otlškega Maja in naprej. Zadrhte so naenkrat vzdramljene meglice, se okitile z zlatom, vzvalovile v prvo jutro. Od življenja med danes in jutri zasmehovana duša se mi je vzpela v stremenih, dvignilo in poneslo jo je nad razkošni škrlat opranih krošenj, vrglo jo je v nebo, domov.

Trenutki so igrivo tekli kot vsakdanja voda v grapi. Z oranžem in bleščavim zlatom vred sem klecnil vase. ◉

Rafael Terpin, Jutro na Kovku, akril. Foto: Marjan Bradeško

